

יגאל שב הביתה

היום, לאחר עשרים שנות כתיבה, אני יכול להגיד שאני רק מתחיל. יש לי המון רומנים בבלב. זה נסיון־החיים שעושה אותם. היה לי נסיון־חם קשה מאוד. אני חושב שקברניטים, רופאים וסופרים, ובנים על נסיונות ויסורי יום. אני עומד לכתוב שני רומנים: ערב מאושר בפארק אייביו והורדוס הגדול. הורדוס הוא דמות מעניינת מאוד, ואני חושב שאוכל לעצב אותה יפה.

”היום אני בן ארבעים ושבע. הייתי נשוי שלוש פעמים. מה שאני מחפש זה נשים עם הומור, אינטליגנציה ופרופורציות נכונות. אני מחפש אשה שיכולה לחייך גם כשאתה מקבל מכה.

"חוץ מנשים אני אוהב ילדים. הילדים שלי הולכים בצעדי צב. אילו היו הולכים בדרכי, כבר הייתי מזמן סבא."

ביקשתי ממנו לספר קצת על אמריקה, והוא סיפר: „מה שמציל את האמריקאים זה הטלביזיה. הם יושבים להם על הרגעש ומסתכלים בטלביזיה. וזהו מין לעיסה, דרכה על המקום. הם לא מרגישים שכל זה נה פוצץ עוד מעט. הישראלים שם חושבים שווה ארץ הניסים. הם יושבים להם כל הזמן על המוזדות, ומחכים שיקרה להם אישה נס.

„אני הייתי שם חמש שנים. עבדתי כבן יין, כי היו לי אשה וילד, והייתי צריך לפרנס אותם. אני מוכשר לזה. אני בנוי מצויין. עבדתי חמישה ימים בשבוע, שבע שעות ביום, וקיבלתי 130 דולר לשבוע. שילמתי משם כמה אלפי דולר תחובות. אני מאמין שבעוד שנה-שנתיים אחסל לגמרי את כל התחובות שלי. בעלי התחובות גילו אלי יחס חם מאוד. זה אצלי עניין של כבוד. אני אשלם להם עד הפרסום האחרונה.

”עם חותני לא התראיתי בכל השנים ה-
ארוכות האלה. אנחנו חיים בשני עולמות
שונים, שאין ביניהם גשר. שלנו מרוצים
מכך, אין לי טענות אליה. הוא לא היה
חייב לי כלום. מבחינתו, הוא צודק. הוא
לא הבטיח לי אף פעם שום דבר, זאת
זכותו. אבל הוא אהב מאוד את הנכד.
הנכד זקוק לסבא, והסבא זקוק לנכד. זה
מה שמגשר בינינו קצת.”

א'יחוד הגדע'נים

במאות הקודמות, המפגרות, היו קיי-
מים נשואי-כסף, נשואי-אהבה, נשואי-
ילדים, נשואי-מספרות ונשואי-גירושין.
עכשיו, עם התקדמות המדע, ישנם גם
נשואי-מדע.

הם נערכו במוצאי חיוס השני, בנוכחות
אלף חמש מאות איש, בין שני ילדים
של שני פרופסורים: בתו של פרופסור
ארווין רבאן, רופא הנשים המפורסם,
ובנו של פרופסור אהרון קצילסקי
(קציר), העוסק בפזיקה גרעינית.

מחתונה כזאת יוכל אפילו האטום ל-
התפוצץ. מלבד כל העיליות המדעית
השתתפה בה גם כל העיליות של מפא"י,
כי אהרון קצ'לסקי הוא חבר טוב של
מפא"י. היא כמעט עשתה ממנו שר-חחי-
נוד או שר-המזע.

אפילו בחתונתו של עודד ("אמאמא") גרודזקי, שנחשבה עד עתה לחתונה הדגולה ביותר שנערכה בארץ, לא חיו כלל כך הרבה אנשים. הגיעו 2000 איש. אחד ההבדל היה שגרודזקי חשב שכל אחד מוכרח לאכול ליד שולחן, בסדר מופתי, ואילו כאן הסתפקו בקוסקטיל צנוע. אבל גרודזקי רקדו יקרודים סלוניים, ואילו כאן הופיעה להקת ירקודנים.

הדוחק היה עצום, ותענוג גדול היה לראות את חשר יוסף אלמוגי מסתובב ומחפש את מקומו בין הפרופסורים אשכנזי, הלר, שיינברג, יואל. ובי עיקר נראה אומלל ד"ר שיבה, מנהל בית-החולים תל-השומר, שנאלץ לענוג עיניה, באחת הפעמים המסעות בחייו

ואימה לדעתכם יכולים בן ובת פרוס
סורים להכיר זה את זו? בשומר הצעיר
כמובן. הנערה סיימה את הצבא, והיתה
חברה בלהקה לריקודים. יש לה אחות
הנשואה אף היא לרופא. הבחור הוא
ד"ר במתמטיקה. „עילוי“, כך סיפרו ב
חתונה.

הייתי מגיע בין כה וכה. פשוט רציתי לחזור הביתה. באתי לבד. בלי דוריס. אני שייד לבאן, והיא שייכת לשם. היא אדם טוב. גמרנו בידדות, עוד לפני שנה. בלי סקנדלים ובלי מריבות. היא ליחתה אותי אהיה עם הבן. הוא בן שש. ילד יפה צעירים

יגאל מוסינזון

ונבון. הוא יבוא בקיץ לבקר אותי. קוראים לו יונתן.
 "לא היז לי שום סקנדלים עם החותן שלי. גם לא עזרתי להתחתן עם אחרתי. יש לי כל מיני עיירות, ואני לא אחראי לשום פירסום שמפרסמים בקשר אליהן. כשאתאהב, אחתהן. אני בעד המוסד הזה. עד היום לא מצאתי פיתרון טוב יותר לסובלמציאות. "אמריקה, בשבילי, לא הייתה כייבוני זמן."

גם יגאל מוסינזון לא כבש את אמריקה. הוא אמנם הגיע לשם בחוסר כל. התחיל מלא כלום, כשרשותו רק שתי ידיים וזרזות וראש מזהיר. אבל ההמשך לא קרה. הוא חזר לארץ בחוסר כל. הוא עומד להתחיל כאן מלא-כלום, כשרשותו רק שתי ידיים וזרזות וראש מזהיר.

כל אלה שהאדם הזה, יגאל מוסינזון, מר
ר להם, מאישהו מקום, שלא יתפלאו. הוא
כבר היה כאן. הדור הישן בחזאי זוכר
איך כל המבוגרים עקבו פעם אחרי הסקנד
לים האישיים שלו, ואיך כל הילדים למטה
מגיל שש-עשרה התעניינו בחטמבה ובסקנד
לים הספרותיים שלו.

הוא היה דובר המסורה, המחזאי הפרסי של דויד בן-גוריון והחתן האישי של ג'ורדי שפטי. זה שלקח מגוריו 9000 לירות כדי לבנות לה קן משפחתי, והתאהב בנתיים בדוריס סורוקה בת מיליונר. שלא יכול היה לשלם את חובותיו לגיורי, כי האבא המיליונר שלה לא אהב את בעלה-החוב.

הרבה זמן הוא הסתובב כאן עם הבת של המיליונר, עם הריבה חובות ואכל שום מיליונים בסוף הוא נעלב. וברשימה שכתב קשרו קשר נגדו, רוצים לזרוק אותו לכלי ביים, שכל הסיפור הזה לא היה ולא נברא. מעלילים עליו עלילות. הוא גייס את הכסף, שילם לג'ודי את כספה, עזב את הארץ הרעה הזאת, והלך לו לארץ אחרת. עכשיו, לאחר שש שנים, הוא חזר לכאן. הוא יקדיש את עצמו לפעילות ספרותית. את ההשראה הוא יקבל מהנוף המרוטה של צעירי חיפה.

„יתכן שאילמלא הדיור שניתן לי,“ הוא מספר, „הייתי מגיע לארץ עוד שנה. אבל

בסוף האהבה

יום אחד קינאה נעמי בראד בידידות של בעלה. היא עזבה אותו, והוא נפל למישיכב. זמר רב שכב בבית-החיים הדסה, ספרו בין החיים והמוות. במשך כל הזמן הזה סעדה אותו נעמי לחוליו, אל זה הממית. לאחר שהבירא חוד ארץ, יואה בראד, המזין ומבקר האמנות, סכנה-המטוסים לשעבר, אל בית אביו המציל. נעמי הגיגיגית, בתו של מרפא שנים, קיבלה את הדיתיג המשותפת שלהם, ריהטה אותה אוריגיגלי ובחחולים יואמים. השניג התגרשו.

ברגישות מיוחדת. באחד המחזות בהם השתתף באמריקה, היה צריך להישאר זמן רב על רב עם השחקנית **רינה פז**, עסק בצירור בסטוריו קטן על שפתיהם, היה יוצא מדי פעם לדיג תת מימי, ורכש לו שם של מומחה בשטח זה. עתה הוא יוצא עם הגרופיקאית הבלונדית **שושנה רייך**, נצרת'הווהר החיפאית לשעבר, שהתגרשה לא מכבר מבעלה טטיס.

נעמי בראל גם היא לא טמנה את ידה בצלחת. לאחר שבילתה זמן מה באנגליה חזרה לארץ, ובשכונה הקטנה שבה גרה הכירה את בחיר ליבה, **אמנון מפקיר**, בנו של השחקן **אהרון מפקיר**.

אמגון שהה זמן רב באמריקה, למד בימי, חור לארץ, שיחק כאן בקומדיה של טעויות וביים את הצל. "במאי" הוא אומר, "צריך להכיר את עולמיהם במלפני ולפנים, לכן אני גם משחק, למרות שאני רוצה להיות שחקן".

העניינים עומדים להיגש ביום הקרוב. ברומה לבעלה הראשון, ניתן גם בעלה השני ברגישות מיוחדת. באחד המחזות בהם השתתף באמריקה, היה צריך להישאר זמן רב על הבמה בתפקיד של מת. הבמאי נאלץ לסדר לו מחליף, ניצב. הוא לא יכול היה לעשות את זה. הוא פחד.

ד'יקודים במט

הבן של המורה לריקודים **ממי פרי**
היה רקדן מצויין. הוא היה רוקד עם נשים
שונות, בהזדמנויות שונות, בנסיגות שונות.
אחת הנשים איתן רוקד מאד־מאד
הנה רה. הוא רקד ורקד, עד שיום אחד,
זה קרה לפני שמונה חודשים בערך, פגש
במועדון־לילה קטן צרפתי, נוצריה 'פה'
ונחמדה. הוא רקד איתה שני ערבים תמי-
מים, ואחרי זה היא עזבה את הארץ וחזרה
למולדתה, לצרפת.

מאז עוב פרי את שטח הריקודים והתחיל להתמחות בכתיבת מכתבים. ימים שלמים היה יושב וכותב מכתבים לצרפת. רק ל' עתים רחוקות היה רוקד איזה ריקוד קטן לזכר אותה צרפת נחמדה ויפה שרקדה איתו שני ערבים תמימים.

לפני זמן לא־רֵב הוא יצא לארצות־הברית
עם תזמורת הגדנ"ע. נשאר שם חודשיים ל־
אחר שהתזמורת חזרה לארץ. ב־26 בחודש
יסע לצרפת, כדי לראות אם אפשר להתחתן,
וְד.

יַעַד דִּיין

היא בתו של גוראל והיתה בעצמה קצינה
מוהירה.

”שנן שתי יעל דיין” הוא אומר עליה,
”זו בשמלת-ערב וזו במדים. אך מה שמציין
אותה יותר מכל הוא זלילת-המרחבים שלה.
היא היתה בכל מקום, ואני חושב שכבר
ראתה הכל.”

היא סיפרה לו על כל המקומות שהיתה בהם, ועל השכלתה הנרחבת. "אחרי שכבר ידעתי את התנ"ך בעל-פה, התחלתי ללמוד ספרי-היסטוריה, קבלה, תלמוד, מרטין בובר, המישנה, שפינוזה, הרמב"ם. למדתי ארמנית ויידיש, קראתי את פרץ, אחרון הצדיקים, ובאבי יאר."

הוא שאל אותה אם היא קראה את גימס בונד, והיא ענתה לו שהיא שונאת דברים קלים ושטחיים. היא אוהבת להעמיק. היא אוהבת את טולסטוי, קאמי, דוסטויבסקי והמינגווי.

טרקטור ו"אלפא רומיאו". הוא סיים את הראיון במילים: "כשבקולה הצרוד מעט גילגלה שמות ערים וספרים, השבתי על הדפים האחרונים של הנערה מישראל. "השבתי על כך שמאחורי אשת-העולם של

מלונות הילטון מסתתרת כפריה מנהל.
שהאלפא ורומיאו לא הצליח לדכא אצלה את
הטרקטור. חשבתי על הסווא סגאן של
תלאביב, היודעת להסתבך במועט. על המ'
טיילת הסוביית-מעט, החולמת על שדות
מולדת. זה מה שמנעים כל־כך את השיחה
איתה."

והוא מסיים: "כיוון שהסוף הטוב היא ההנאה הגדולה של כל קורא, שמחתי מאוד להשאיר אותה בבייתה ובשקט, בעמוד האי-חרון של ספרה."